

Заради ночі кохання : роман

Еміль Золя

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

Переклад — Мотрук В.

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Фея кохання

Ти чуєш, Нінон, як грудневий дощ тарабанить об шибку наших вікон? Як у довгому коридорі вітер на щось скаржиться? Цей похмурий вечір наче схожий на ті, коли бідняк тремтить від холоду перед дверима багатія, а той витанцьовує в яскравому світлі позолочених люстр на балу.

Роззуй свої атласні черевички, скинь своє багате вбрання й сядь мені на коліна ось тут, біля палаючого вогнища. Розкажу тобі казку, чудову оповідку про маленьку чарівну фею.

Колись, давним-давно, на височенній горі стояв старий замок — темний і похмурий, із баштами, валами та підйомними мостами, які приводили в дію важкими ланцюгами; удень і вночі на його зубчастих стінах стояли вартові в сталевих обладунках, і лише вони мали доступ до власника замку графа — Ангерана.

Якби ти побачила, Нінон, цього старого лицаря, коли він прогулювався довгими галереями, якби почула гуркіт його уривчастого та погрозливого голосу, то затремтіла б від страху, так само, як тремтіла його небога — благочестива й мила дівчинка Одетта.

Може, тобі доводилось колись бачити, як уранці, з першим поцілунком сонця, у кропиві й колючому чагарнику розквітає маргаритка? Ось так, Нінон, розквітала серед неотесаних лицарів юна дівчина. У дитинстві, коли, бавлячись, раптом бачила дядька, одразу переставала гратися, і її очі наповнювалися сльозами.

...Минали роки, дитина підросла, стала вродливою дівчиною; з її грудей уже починали вириватися невиразні зітхання, але щоразу, коли бачила графа Ангерана, її охоплював іще дужчий страх.

Жила вона у віддаленій башті й цілими днями вишивала красиві хоругви. У хвилини відпочинку молилася Богу й милувалася з вікна смарагдовими полями та блакитним небом. Уночі часто підводилася з ліжка і дивилася на ясноокі зорі; серденько шістнадцятирічної

юнки злітало до небесних просторів і запитувало сяйливих сестер, що їй могло так збентежити?

Від безсонних ночей, від перших сплесків кохання їй хотілося кинути на шию старому лицарю, але його сувора мова та холодний погляд зупиняли її, і юнка, тремтячи від хвилювання, знову бралася за вишивання.

Тобі шкода бідну дівчину, Нінон, еге ж? Одетта нагадувала свіжу забальзамовану квітку зі зневаженим сяйвом та ароматом.

Якось, коли засмучена юнка мрійливим поглядом спостерігала за польотом двох горлиць, від підніжжя замку до неї долинув чийсь ніжний спів; вона нахилилася з вікна й побачила вродливого юнака: своєю піснею він, як їй здалося, просив дозволу на нічліг. Не розуміючи слів, усе ж таки прислухалася; ніжний голос співака так схвилював молоде серце, що сльози почали повільно стікати по щоках дівчини на гілочку майорану, яку тримала в руці.

Проте ворота замку не відчинилися, а озброєний вартовий гукнув зі стіни:

— Іди геть! Доступ у замок лише для воїнів.

Одетта все ще споглядала вниз, немов зачарована. Зрошена сльозами гілочка майорану випала з її руки до ніг юнака. Той підвів голову, побачив біляву дівочу голівку, поцілував квіточку й пішов, обертаючись на кожному кроці.

Після цього Одетта довго молилася. Дякувала Богу, хоча не знала за що. Почувалася дуже щасливою, не тямлячи причини радості. А вночі їй приснилася в чудовому сні гілочка майорану, що випала з її руки; ніжні пелюстки квіточки раптом затремтіли, і з неї вийшла крихітна фея з вогняними крилами, у вінку з незабудок, у довгій зеленій сукні кольору надії.

— Одетто, — мелодійним голосом мовило чарівне створіння, — я фея кохання. Це я послала до тебе сьогодні вранці Луї — юнака з ніжним голосом. Я побачила твої сльози й мені закортіло їх

осушити. Я витаю над землею, поєднуючи серця закоханих; я прилітаю в розкішні мастки й хатинки бідняків і, буває, поєдную святими сімейними узами царський скіпетр із селянською лопатою. Я всипаю квітами шлях тих, кого полюбила, одягаю на них коштовні ланцюги, і їхні серця тремтять від радості та любові. Я всюди: у придорожньому чагарнику, у вилискуючих головешках зимового вогнища, у складках шлюбного ложа — і скрізь, де ступає моя нога, народжуються поцілунки та ніжні розмови. Не плач, Одетто: я тут, я висушу твої сльози.

Сказавши це, фея знову сховалась у квітці, пелюстки якої одразу щільно закрилися.

Ти ж віриш мені, Нінон, що фея кохання справді існує, чи не так? Поглянь лише, як вона витанцювує в нашому коминку, і пожалій тих нещасних, які в неї не вірять.

Коли Одетта вранці прокинулася, у кімнату зазірав крізь прочинене вікно сонячний промінчик, наповнюючи її світлом і теплом, надворі співала пташка, а ранковий вітерець пестив її напахчені поцілунком нічного вітру, яким щойно торкнувся квітів, біляві коси. Одетта весело підхопилася з ліжка і весь день раділа та співала, переконана, що все обіцяне доброю фесею неодмінно збудеться. Час від часу визирала з вікна, усміхаючись кожній пташці, що пролітала повз неї; відчувала в собі приплив енергії, і від цього підстрибувала та плескала в долоні.

Увечері Одетта спустилася у велику залу й побачила поруч із графом Ангераном лицаря, який уважно слухав його розповідь. Дівчина взяла прядку, сіла біля коминка, звідки долинав скрекіт коника, і веретено зі слонової кістки швидко завертілось між її тонкими пальцями.

Підносячи час від часу погляд на гостя, побачила в нього в руці гілочку майорану й одразу впізнала Луї, який співав уранці солодким голосом біля підніжжя замку. Вона ледь стримувала

радість і, щоб приховати збентеження, схилилася над вогнищем та ворушила кочергою головешки. Вони затріщали, спалахнуло яскраве полум'я, посипалися іскри, і з них з'явилася усміхнена фея кохання. Вона обтрусила свою зелену шовкову сукню, з якої полетіли на всі боки золоті блискітки, і, не зауважена графом, кинулася в залу, сховалася позаду молодих людей. Поки старий граф розповідав про одну з жорстоких битв із невірними, фея тихенько прошепотіла:

— Кохайте одне одного, діти мої. Залиште спогади суворим стариганям, нехай вони ведуть довгі бесіди біля вогнища, що палає. Нехай потріскування полум'я змішується зі звуком ваших палких поцілунків. Настане час, коли спогади про ті солодкі миті вашої юності пом'якшать ваші печалі. Коли тобі шістнадцять і ти кохаєш, то слова зайві; залюблений погляд важить набагато більше, ніж довга розмова. Кохайтеся, діти, а розмови залиште старим.

Промовивши ці слова, прикрила їх крилами так, аби граф, який розповідав, як велетня Буха Залізну Голову убив страшним ударом Гіральд Важкий Меч, не побачив, як Луї уперше поцілував у лоб Одетту, яка тремтіла від хвилювання.

А тепер, Нінон, розповім тобі про дивокрильця феї кохання. Вони були зовсім прозорі, немов скляні, і крихітні, як крильця мошки. Але коли фея збиралася прикрити ними закохану пару від сторонніх поглядів, то вони одразу швидко збільшувалися, ставали щораз щільнішими, нарешті, зовсім непроникними для людського зору та слуху. Тож старий граф продовжував свою нескінченну розповідь, а Луї в нього під носом цілувався з білявкою Одеттою.

О Боже! Які це були чудові крила! Здається, такі самі є в молоденьких дівчат і завдяки ним вони успішно обводять навколо пальця своїх старих батьків. Правда ж, Нінон?

Лишень граф закінчив свою розповідь, як фея кохання зникла в полум'ї вогнища, а Луї, подякувавши господареві за гостинність,

пішов, пославши Одетті прощальний поцілунок.

Тієї ночі дівчина спала солодким сном; їй наснилися гори квітів, освітлені тисячами зірок; кожна рослинка була в тисячу разів яскравішою за сонце.

Уранці наступного дня Одетта спустилася в сад, аби побути на самоті в темній альтанці. На доріжці їй зустрівся воїн, і дівчина з ним привіталася. Хотіла вже пройти повз, аж тут побачила в його руці зрошену її сльозами гілочку майорану й упізнала солодкоголосого Луї: йому знову пощастило проникнути в замок, змінивши свій вигляд. Хлопець посадив Одетту на дернову лавку біля фонтана, і вони дивилися одне одному в очі, радіючи новій зустрічі при яскравому світлі дня.

Співали соловейки, дівчина відчувала, що десь поруч причаїлася добра фея. Я не переповам тобі всього того, що почули старі стримані дуби, що стали свідками ніжної розмови закоханих; вона тривала так довго, що соловей у сусідньому куці встиг навіть звити гніздечко.

Раптом у глибині алеї почулися важкі кроки графа Ангерана. Двоє бідолашних закоханих затремтіли від страху. Але світлі фонтанні струмені стихили свою пісню, і з них поспішно вийшла усміхнена фея кохання. Вона огорнула пару легкими крилами й разом із ними незримо ковзнула повз графа, вельми здивованого, що почув голоси, а людей не побачив.

Ніжно обнімаючи своїх улюбленців, фея тихо шепотіла:

— Я захищаю закоханих, послабляю зір і слух у тих, хто більше не здатен кохати. Не бійтесь, мої любі, кохайте одне одного всюди й завжди: при яскравому денному світлі, у провулках, біля фонтанів, де б не були. Я тут, щоб охороняти вас. Господь послав мене на землю, щоб люди, які глумляться над усім святим, ніколи не отруювали ваших чистих почуттів. Він дав мені ці чудові крила й сказав: «Лети на землю й даруй юним серцям радість». Кохайтеся,

діти, я тут, я з вами.

І вона ступала далі, збираючи росу — її єдину їжу, а разом з нею йшли, тримаючись за руки, щасливі Одетта й Луї.

Тобі цікаво, мабуть, що було потім із парою закоханих. Насправді, люба, я не наслідуюся тобі це сказати. Боюсь, що ти мені не повіриш або ж, заздрячи їхньому щастю, не так палко відповідатимеш на мої поцілунки. Але, бачу, ти споглядаєш на мене із таким зацікавленням, неслухняна дівчинко, що змушений тобі догодити.

Гаразд, слухай. Фея ходила з ними аж до ночі. Коли спробувала роз'єднати закоханих, обоє так засумували, так засумували, що їй довелося їх утішати. Мабуть, фея казала парі щось дуже приємне й хороше, бо обличчя молодят засяяли, а очі широко розплющилися. Наприкінці фея їм щось запропонувала, на що ті погодилися, і торкнулася чола кожного із них своєю чарівною паличкою.

І раптом! О, Нінон, яке здивування бачу в твоїх очах! Гадаю, що ти сердито тупнула б ногою, якби я не закінчив свою розповідь!

Раптом Луї й Одетта перетворилися на стебла майорану, але такого гарного, яким його могла зробити лише фея. Вони були поруч, так близько, що їхні листочки переплелися. Ці чудові квіти мали вічно цвісти, обмінюючись своїми пахощами й росою.

Щодо графа Ангерана, то, подекуять, він утішав себе тим, що кожного вечора згадував, як велетень Бух Залізна Голова був убитий наповал Гіральдом Важким Мечем.

Коли ми підемо з тобою, Нінон, у поле, то неодмінно знайдемо чарівні квіти майорану та спитаємо в них, у якій квітці живе фея кохання.

Може, люба, у цій казці є якась мораль... Проте я розповів її тобі лише тому, щоб ти, сидючи перед запаленим коминком, не думала про грудневий дощ, який барабанить у наші вікна, і відчула цього вечора більше любові до оповідача, який розказав тобі про фею

кохання.

• • •

Далі — у повній книжці «Заради ночі кохання : роман».
nashaknyga.com.ua